

Patriarhul, de Ziua Națională: Unitatea națională este simbol al demnității poporului român

Mesajul Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul României, cu prilejul Zilei Naționale a României, 1 Decembrie 2021:

Prin rugăciune, prin cuvânt rostit, prin cărți tipărite, prin prezența personală și fapta concretă a slujitorilor ei, Biserica a fost activă în lucrarea de unire a poporului român într-un stat român unitar, contribuind la realizarea acestui ideal prin ierarhi cărturari, preoți și diaconi patrioți, profesori de teologie și studenți în teologie, aceștia având talent oratoric, putere de convingere și de mobilizare, dar și prin călugări sau călugărițe care au îngrijit soldații răniți, prin mănăstiri și parohii care au organizat colecte de bani și de alimente, toți împreună încurajând moral și ajutând material pe luptătorii români pentru libertate și unitate națională.

În timpul Războiului din perioada 1916-1918, mai mult de 250 de preoți ortodocși români au însoțit trupele armatei române pe câmpurile de luptă în calitate de confesori militari. Unii dintre ei au murit pe front, alții au fost luați prizonieri și deportați.

Peste 200 de călugări și călugărițe au activat ca infirmieri în diferite spitale de

campanie sau pe front, unii murind la datorie, din cauza tifosului exantematic. Sute de preoți au fost anchetați, jefuiți sau alungați din parohiile lor de către inamic, 40 de preoți au murit împușcați în teritoriile ocupate de trupele germane, austro-ungare și bulgare.

În Transilvania, 150 de preoți au fost aruncați în închisorile maghiare, unii fiind condamnați la moarte sau la ani grei de închisoare. Alți peste 200 de preoți au fost deportați în vestul Ungariei, în județul Șopron, unde au trăit în condiții inumane până la eliberarea lor în 1919 de către trupele române[1].

În ceea ce privește evenimentul însuși al Marii Uniri de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918, între cei 1228 de delegați oficiali din Adunarea Națională Constituantă au fost și mulți slujitori ai Bisericii.

În dimineața zilei de 1 decembrie 1918, la sfârșitul Sfintei Liturghii săvârșite în biserica ortodoxă din Alba Iulia, Episcopul Miron Cristea al Caransebeșului a citit rugăciunea pentru dezrobirea neamului românesc.

Cuprinsul profund al rugăciunii rostite a creat o emoție foarte puternică în rândul celor prezenți, încât întreaga biserică a intonat apoi imnul „Deșteaptă-te, române!”. „Nu era nici un ochiu uscat. Din ochii tuturor curgeau sfintele lacrimi ale învierii noastre naționale”, consemna în acele zile revista Biserica și Școala din Arad[2].

Ședința Adunării Naționale Constituante s-a încheiat cu un cuvânt festiv al Episcopului ortodox Ioan I. Papp al Aradului și locțiitor de Mitropolit al Ardealului, care accentua ideea potrivit căreia, clerul și poporul sunt „una în cugete și simțiri, sunt una în dorințele și aspirațiunile naționale de la vlădică până la opincăși de la opincă până la vlădică. Participă cu același sentiment al unității și legăturii de simțire cu credincioșii la acest eveniment, care este garanția constituirii poporului român ca națiune românească liberăși unica îndreptățită a dispune de soarta sa prezentăși viitoare”[3].

La 14 decembrie 1918, delegația românilor ardeleni, compusă din Episcopul ortodox Miron Cristea, Episcopul greco-catolic din Gherla Iuliu Hossu, Alexandru Vaida-Voievodși Vasile Goldiș, a prezentat Regelui Ferdinand, la București, actul unirii de la 1 decembrie 1918.

Astăzi, la aniversarea a 103 de ani de la Marea Unire din 1 decembrie 1918, exprimăm omagiul și recunoștința noastră tuturor făuritorilor actului măreț al istoriei noastre pentru care au luptat românii secole de-a rândul, știind că unirea tuturor provinciilor românești într-un stat român unitar a fost încoronarea multor eforturi jertfelnice, spirituale și materiale, de afirmare a conștiinței naționale și a

dorinței de unitate națională.

Pentru toate binefacerile Marii Unirii, aducem astăzi mulțumire lui Dumnezeu Cel preaslăvit în Sfânta Treime și pomenim cu recunoștință pe toți eroii români care s-au jertfit pentru libertatea, unitatea și demnitatea poporului român.

De Ziua Națională a României reafirmăm în mod solemn prețuirea și dragostea față de poporul român.

Îndeosebi, este necesar să contribuim, prin rugăciune, solidaritate și fapte bune, la ajutorarea celor care au suferit ca urmare a pandemiei Covid-19. Totodată, ne rugăm pentru odihna sufletelor medicilor și pacienților decedați în lupta lor cu pandemia.

O grijă deosebită este necesară și pentru păstrarea identității și spiritualității românești în viața românilor aflați printre străini, în diaspora română.

În concluzie, toți românii avem datoria sfântă să păstrăm și să cultivăm darul unității naționale ca fiind un simbol al demnității poporului român.

† Daniel

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

[1]Pr. Prof. Dr. Mircea Păcurariu, Membru corespondent al Academiei Române, Istoria Bisericii Ortodoxe Române, ediția a-III-a revăzută, editura BASILICA, București, 2013, p. 471-473.

[2]Biserica și Școala, XLII (1918), 47, p. 2.

[3]Biserica și Școala, XLII (1918), 49, p. 1.

Foto credit: arhivă Basilica.ro

Basilica.ro